

ТРИ МОЛДАВСКА ПЕСНИКА

АРКАДИЈЕ СУЧЕВЕАНУ

ЈОШ ЈЕДНА НОЋ СА ХАМЛЕТОМ

Стално сам те помало тражио од Шекспира:
дај и мени мало Хамлета
вечерас морам да одговорим на једно питање
а немам ни снаге ни храбрости ни уста

Ах, твоје вечито младо питање
само кроз њега можемо стећи своју слободу!

Имаш главу Смоктуновског,
Всоцкија, Карамитра
твоја глупост је имала кратку косу,
попут моје главе
а уста су била пуна
међаве

Моја је душа била даска позорнице
на којој се твој корак притиском зауставио

Кад је младост прошла, помислио сам
да ћу се растати с тобом, бледи кнеже,
али моја питања ти понизно следе
као твоје августовско питање,
за ученика...

Ево, сада је поноћ. Месец
као агонија ме гледа са куле. Стао сам на граници

између живота и смрти
и призивам те, призивам те, призивам те, док се
позориште у мени не просветли: охо, ко је
усамљени младић
кнез у просијаном огртачу који сад излази
из моје мождане магле?

Са стране са ноћног ормарића,
заруменела Јорикова лобања побожно поздравља:

„Добро дошао, господару,
тек смо се спремали да почнемо сезону
пролећа...”

БОГ ЈЕ ИЗГУБИО КЉУЧ

Све је вани
речи су биле отргнуте од значења
цврнци су били отргнути из земље
нитима песме

Ви господине Кант шта још чините?
А ви, господине Хајдегер?
држите се и даље пријатне навике
да заједно са дуваном из луле хватате
мале силогизме?

Ево, баш кад сам стигао до тачке
да се уверим у ваше узвишене истине,
из критике чистог разума излази кухињска буба
треф из мог бића! анђеол пада на новине
као комад меса

Сада више ништа не може бити исто
зао ветар развејао је настанак бића
пуж овога света не жели, не жели да се поново
увлачи у себе

Између будности и спавања
између молитве и кривоверства
своју разложену душу држим на длану

тако да ни ви господине Кант,
а ни ви господине Хајдегер,
више ми не можете бити од помоћи
да је поново саставим, као жуманце у јајету,
да је поново саставим као вијак
у механизму

ЈУЛИЈАН ФИЛИП

ЗАШТО МЕ СРЦЕ ЗАБОЛИ?

Сакрио се Господ Бог
у мом оку
и упућује ме да видим
лепшу страну
света
и ствари.

Али – ја имам још једно око.
Које се тамо у њему
угнездило
па ме упућује
да видим?

Сакрио се Господ Бог
у мом увету
и упућује ме
да чујем
само лепе ствари.

Али
имам још једно уво...

Сакрио се Господ Бог
у мом срцу,
а срце је само једно
и неко
прави себи место
поред Господа Бога,
па га стиска.

Јадно моје срце...

РАСТ СРЦА

Само толико:
они који су се уконачили у твом срцу
да не траже свој део...
Какво велико срце имаш
колико њих може стати,
са свим својим боловима,
са свим својим сновима
вртложно
у пет литара крви!
Велико и пространо је твоје срце,
као огромна мапа
са живим светом
и светом у мировању...
Као на неким врућим стазама
путеви крви окружују и кривудају
кроз бол и видну помиреност...
међу драгим светом
Само толико:
да они који су се сместили у твом срцу
не траже свој део,
ипак је крхко...

НИКОЛАЈЕ СПАТАРУ

путеви једу било шта

краљеви нису више заинтересовани за твој пасји живот
чињеница да су Мосад и КГБ
престали да ти набацују лепе жене
намеће ти узнемирујуће стање:
да ли си се толико деградирао?
да ли твоја сива материја више не садржи
важне тајне?

данас ти нико више не даје новчић
нико те не зове на пиво
фанови су те одавно заборавили и не моле више
да им напишеш величанствене химне

сада су твоје мисли покретљиве дине
у дивљој пустињи
и букну твоја кајања
као балони током првомајског карневала

ти си као поремећени путник
који је скупио своје путеве у клупко
поред ногу са проширеним венама

с времена на време (са ритуалним жестовима)
откида комад по комад
од труле коже чизама
и храни их

путеви свашта гутају
уопште нису претенциозни

сазвежђе јастука

неудате жене ноћу
спавају голе са окренутим сексусом
према војној касарни

са јутарњом молитвом
узимају пахуљасте јастуке
и бацају их ка небу

најчешће
јастуци
се више не враћају

Препевао с румунског
Јоан Баба